

‘Purple pain’: el sobtat adéu del príncep

La mort sorprenué Prince Roger Nelson (Minneapolis, 1959 - Chanhassen, 2016) a l'estudi de gravació. Amb el cap atapeït de projectes. Sobtosament, ha desaparegut un dels tòtems de la història del pop.

Text de Xavier Aliaga

Al'espera de l'autòpsia, que no es coneixia a l'hora de tancar l'edició, la versió oficial és que les complicacions derivades d'una misteriosa grip han mort una figura referencial de la història de la música. Sobtosament. A 57 anys. En plena gira. El príncep preparava unes memòries que s'endevinaven saboroses. Prince no tingué el predicament planetari de Michael Jackson –tampoc no fou poca cosa: un centenar de milions de còpies venudes–, però quasi ningú iguala la brutal influència en la música popular després d'una dècada dels 80 en la qual va estendre el seu vast imperi.

L'autor d'àlbums referencials com ara *Purple rain* (1984), BSO de la pel·lícula homònima i el disc

que marca la seua eclosió, *Sign o' the times* (1987), segurament l'obra magna de Prince, o *Musicology* (2004), el treball que el rescatà d'una certa inòpia, desapareix en ple *work in progress* i malbarata la raonable expectativa de poder deixar una darre-
ra peça mestra per encaixar en el seu polièdric trencaclosques creatiu, talment com havia pogut fer David Bowie cinc minuts abans de morir. En el cas de Prince ja no podrà ser. El genial músic de Minneapolis, un talent desfermat concentrat en 157 centímetres de físic singular i ambigu, amb tendència a l'excentricitat i la megalomania, féu una sobtada i desconcertant fosa a negre.

El balanç, en qualsevol cas, és aclaparador. Fill d'un pianista aficionat de jazz, el piano fou el seu primer vincle amb la música. I a 13 anys aprengué a tocar la guitarra. Pics de l'iceberg d'un descomunal talent com a instrumentista: en el seu primer disc, el seminal *For you* (1978), tocava tots els instruments. Uns quants àlbums després ja s'havia engendrat un mite construït sobre un discurs musical que bevia del virtuosisme i la distorsió de Jimmy Hendrix, el rock primigeni de Little Richard, l'estil vocal de Curtis Mayfield, el sentit del ritme dels Jackson 5 o la posada en escena del glam-rock de Marc Bolan i el mateix Bowie. En la seua coctelera agitava les essències del *funk*, el *rock*, el *soul* o el *R&B* passant-les pel filtre d'un forta intuïció pop per a les melodies. Una fórmula guanyadora, etiquetada com a “so Minneapolis”, sobre la qual erigí el seu predicament. Amb la provocació sexual, l'androgínia o el barroquisme estètic i cromàtic com a indispensables guarniments.

La dècada de 1990 marcà un inesperat declivi. Una monumental gresca amb Warner Bros, la seua discogràfica, a la qual reclama gaudir d'un estatus salarial com el de Madonna, obri una etapa de desconcert personal i creatiu que el porta a exhibir la paraula *slave* (esclau) escrita en una galta o a adoptar l'excèntric pseudònim de L'Artista Anteriorment Conegut com a Prince. No recuperarà la seua denominació artística fins al trencament amb Warner Bros, el 2000. Però en l'embat consumí energies i crèdit entre el públic i la crítica.

La dècada dels 2000 ressorgeix Prince en tota la seua esplèndida magnitud. *Musicology* el retorna a les llistes d'èxits. Tornen les gires mastodòntiques, els premis i els reconeixements, com ara l'ingrés en el Rock Hall of Fame. I coneix pics de popularitat com el generat per una portentosa actuació en la Super Bowl de 2007, l'esdeveniment televisiu per excel·lència als Estats Units. Com a zona d'ombra d'aquest renaixement, a Prince li costà digerir l'era internet i la seua aura de gratuïtat. Nou paradigma que el dugué a enfrontar-se amb els seus fans. El llarg conflicte amb Warner havia resultat estèril. El conjunt de l'obra, tanmateix, és fèrtil i frondós.

El dolor, aquests dies, s'ha vestit de color púrpura. *Purple pain*: ha mort un dels més grans. ●